
Rába György

BAJTÁRSAM, AZ EMLÉKEZET

Derék bajtársam hú emlékezet
te konokul képeket vetítő
ahol én életfogytig én vagyok
akin nem fog többé már az idő
mert ez az a múlt mely mindig jövő
örökségem ami testi határomon túl
határtalan világbirodalom
az egyszer volt s mégis utópia
annak a szempárnak megadatott
busa vadonokon átlátnia
vagy legalább nézni pániktalan
mint kinek még ezer játszója van
folyvást sugárzik rá napkelte csőstül
ezért ifjú sörénye nem is őszül
bujócskázásban kijelölt hunyó
nyertes vadász szerepét nem unó
s tanú e páros arcmás neki tetsző
hölgyről nem véli lesz madárijesztő
és ez a virágzó nő rút banya
már nem is lehetne többé soha
nem úgy mint e gazdaságát csodáló
ki azt hiszi gesztusa magvaváló

ÉLETKÉP

A facsonkon szobor
egy öreg hímrígó
a torzón silbakol
a száraz tönk sötét
a madár fekete
s magasra szegve sárga
csőre a képre írja
életnek élet lesz az ára

PLANÉTÁS CÉDULÁIM

Nyakszirtemen megül
fehér egeremet
inggallérom mögül
előhúzom mi várja
van hozzá iskolája
a jós érzékeny orr
planétát szimatol
tucatnyi cédulából
egyét fogára vesz
vajon jövőt keres
izgatott kérdezőnek
akihez planétám szól
mi a jövőndölés
takart orcáju vész
vagy bearanyozása
mit is sugall a mondat
oltárhoz tűzre kongat
holt nyelvű az a múlt
amiből nem tanult
s most függönyt leplet véli
rág ki neki egérfi
sorsot mindenkinek
pedig kikeresett
de nem a láthatatlan
illata csalogatta
bűbáj minden falatja
jelen idős alakban

Rákos Sándor

KENDŐT LENGET

végső szerepét el- s lejátssza
búcsút mond az öreg pojáca
rizsposros képű vén bohóc
kinék belseje csupa kóc
míg a fűrészport porolja
válláról ülepérről sorra
s a csörgősipkát elveti